

Pohádka z hnízda

Irena Ričlová Lachoutová

čte ni
pro
prv | ňáč
ky

bambôok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Pohádka z hnízda

Irena Ričlová Lachoutová

čte ni
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Irena Ričlová Lachoutová

POHÁDKA Z HNÍZDA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8386. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Výtisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2022

ISBN 978-80-271-4723-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3537-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Tatínek a maminka	9
Ve vajíčku	13
Ptačí holátka	17
Zvědavé ptáče	21
Na zemi	25
První let	29
Pomocná ruka	33
Květináč	37
Jednohubka	41
Ukradená holínka	45
Když pršelo	49
Noční seznámení	53
Kočka	57
Vyprávění	61
Ve světě	65
Rozloučení	69

Předmluva

Máte rádi pohádky? Já ano a moc. Ze všeho nejraději mám pohádková vyprávění, která jsou pohádkami jen tak trochu, protože se odehrávají ve skutečném světě. Stejně jako vyprávění v této knížce.

S jedním ptáčetem teď navštívíme zahradu u velikého domu. Společně prožijeme zajímavé, veselé i strašidelné příhody. Poznáme, v čem je život maličkého ptáčka jiný než ten náš, a zároveň zjistíme, že se mu v mnohém podobá.

Svou pohádku z hnízda nám bude vyprávět jeden malý ptačí kluk, zpěvný pták, kterého zná snad každý. Kos černý. A kdyby ho náhodou přece jen někdo neznal, tak po přečtení této knížky se to rázem změní...

Tatínek a maminka

Byla zima, padal sníh a foukal ledový vítr. V jedné vesnici za lesem stál veliký dům se zahradou.

Uprostřed zahrady bylo krmítko. Vypadalo jako malý domeček, připevněný k dlouhé tyči.

Celou zimu sypali lidé z velikého domu do krmítka lahodná zrníčka. Každý den se na zahradu slétalo mnoho ptáků: sýkorky, brhlíci, pěnkavky, zvonci a také jeden kos. To byl můj tatínek. Všichni byli moc rádi, že mají díky lidem co do zobáčku. Hledání potravy pod závějemi sněhu bývá pro ptáčky velmi obtížné.

Jednoho dne se na krmítko slétlo hejno vrabců. Strkali se a hádali, jako by se báli, že nezbyde dost pro všechny. Nadělali u toho mnoho rámusu a rozházeli zrníčka do všech stran. Ostatní ptáčkové raději odlétli. Dobře věděli, že další den jim lidé znovu zrní dosypou.

Tatínek poskakoval dole pod krmítkem a vrabčů si nevšímal. Ze země sezobával popadaná zrníčka. Ve sněhu za ním zůstávaly stopy, které vypadaly jako popletená písmenka. Jako velká tvrdá Y, kterým někdo přimaloval čárku navíc.

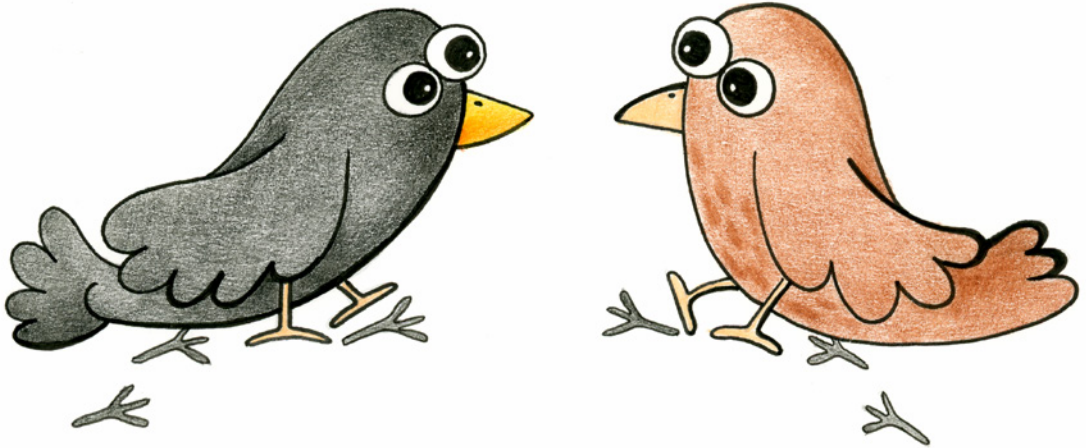
Vtom přiletěla moje maminka. Na zahradu ji přilákalo právě to vrabčí hašteření. Byla zvědavá, kvůli čemu se tak hádají. Přistála ve sněhu pod krmítkem a vytvořila stopy vedle tatínkových. Tenkrát se viděli poprvé.

Maminka se tatínkovi moc líbila. A tatínek se moc líbil mamince. Scházeli se u krmítka celou zimu a společně zobali zrníčka.

Když přišlo jaro, lidé přestali ptáčky krmit. Sníh roztál a pod krmítkem rozkvetly sněženky. Sýkorky, brhlíci, pěnkavky i zvonci se rozlétli do okolí. Na jaře už dokázali najít potravu snadno.

Tatínek s maminkou se ale rozhodli, že na zahradě zůstanou. Líbilo se jim tam a líbilo se jim být spolu. Proto si u zdi v hustém keři postavili hnízdo.

Jejich hnízdo vypadalo jako malá miska. Bylo upletené ze suché trávy a slepené blátem. Pro kosí rodinku to byl ten nejlepší domov.

Ve vajíčku

Keř, ve kterém měli tatínek s maminkou hnízdo, byl moc krásný. Hlavně v květnu, kdy ho pokryla záplava fialových květů. Zrovna v té době maminka snesla vajíčka. Zelenomodrá s rezavými flíčky. Jedno, druhé, třetí, čtvrté a nakonec páté. V tom pátém vajíčku, uprostřed mezi ostatními, jsem byl já.

Fialové květy šeríku lákaly nejen včely, ale také lidi. Občas přicházeli na zahradu, aby si nějaké voňavé květy natrhali. A kvůli květům do vázy se jednoho dne málem stalo hrozné neštěstí.

Paní z velikého domu přišla na zahradu. O hnízdě ukrytém v keři nevěděla. Utrhla si jeden šeríkový květ a rozhoupala větev.

Naše maminka se lekla a uletěla. Jedno z vajíček při tom houpání vyklouzlo z hnízda ven a spadlo

do měkké trávy. Nerozbilo se. Hnízdo naštěstí nebylo vysoko.

Maminka polekaně poletovala kolem a křičela: „Běž pryč od mého hnízda! Rozbiješ mi vajíčka!“

Přiletěl i tatínek, který byl zrovna na lovu žízal. I on vystrašeně křičel. Lidé však řeči zvířat nerozumí. Paní si mohla leda domyslet, co na ni ti dva poplašení ptáci pokřikují. Naštěstí si všimla vajíčka, které jí leželo u nohou.

„Hele, vajíčko,“ podivila se a vzala ho do dlaní. „Tak proto se ti dva ptáčci tak rozčilují. Někde tu mají hnízdo.“ Začala opatrně rozhrnovat větve šeríkového keře. Hledala naše hnízdo, aby do něj mohla vajíčko vrátit. „Nebojte,“ promlouvala tiše k mým rodičům, „já svou chybu napravím.“ Našla hnízdo, trochu ho urovnala, vrátila do něj vajíčko a dodala: „Omlouvám se, už vás nebudu rušit.“ A odešla do velikého domu.

Mí rodiče rychle letěli do hnízda zkontrolovat vajíčka. Byla v pořádku! Maminka se tedy znovu usadila, aby je pěkně zahřála. V tom spadlém vajíčku jsem byl já. Bylo to mé první velké dobrodružství a ani jsem o tom v té chvíli nevěděl.

Ptačí holátka

Maminka na vajíčkách seděla celých čtrnáct dní. Pěkně je zahřívala a moc se těšila na svá ptáčata. Každou chvilku kontrolovala, jestli už některé z vajíček nepopraskalo. Jestli už neuvidí první zobáček.

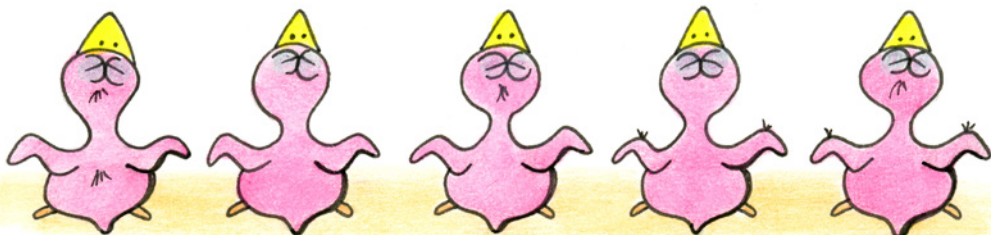
Když ten okamžik konečně nastal, krásně svítilo slunce. Byl teplý květnový den.

„Podívej, už praská skořápka na prvním vajíčku!“ zapípala maminka tiše.

„Jé,“ vypískl tatínek, který k ní zrovna přiletěl.

Pět skořápek postupně popraskalo. Já se na svět vyklubal jako poslední a byl jsem jediný ptačí kluk. Ano, počítáte správně, mám čtyři sestřičky.

Když jsme se vylíhli, byli jsme všichni úplně stejní. Celí růžoví, bez jediného peříčka. Jen tu a tam nám na tělíčku vyrůstalo šedé chmýří.

Oči jsme měli zatím zalepené, a proto jsme nic neviděli. Naše slabé nožky nás ještě nemohly unést. Ale jedno jsme uměli hned. Hlasitě křičet.

„Mámo, táto, chceme jíst,“ pípali jsme jeden přes druhého.

„Honem, honem, něco do zobáčku,“ ozývalo se na celou zahradu.

„Mám velký, velikánský hlad,“ překřičel jsem všechny.

„Musíte být potichu, holátka má milá!“ snažila se nás umlčet maminka. „Když budete křičet, uslyší vás kočka a všechny vás sní!“

V tu ránu bylo ticho. Nevěděli jsme, co je to kočka, ani jak vypadá. Ale znělo to zlověstně. Má nejstarší sestra sebrala odvalu a zeptala se rodičů: „Co je to ta kočka?“

„Kočka je velké zvíře,“ začal vysvětlovat tatínek. „Pro všechny ptáky je moc nebezpečná. Umí lézt po stromech i plotech a dobře loví. Má špičaté uši, ostré zuby a drápy a dlouhý ocas. Kočka je náš největší nepřítel!“

Od toho okamžiku už jsme nikdy nekřičeli. Tichým hláskem jsme si v hnízdě povídali. A jen když rodiče přinášeli krmení, odvážili jsme se trochu hlasitěji zapípat. To aby táta s mámou věděli, že máme pořád hlad.